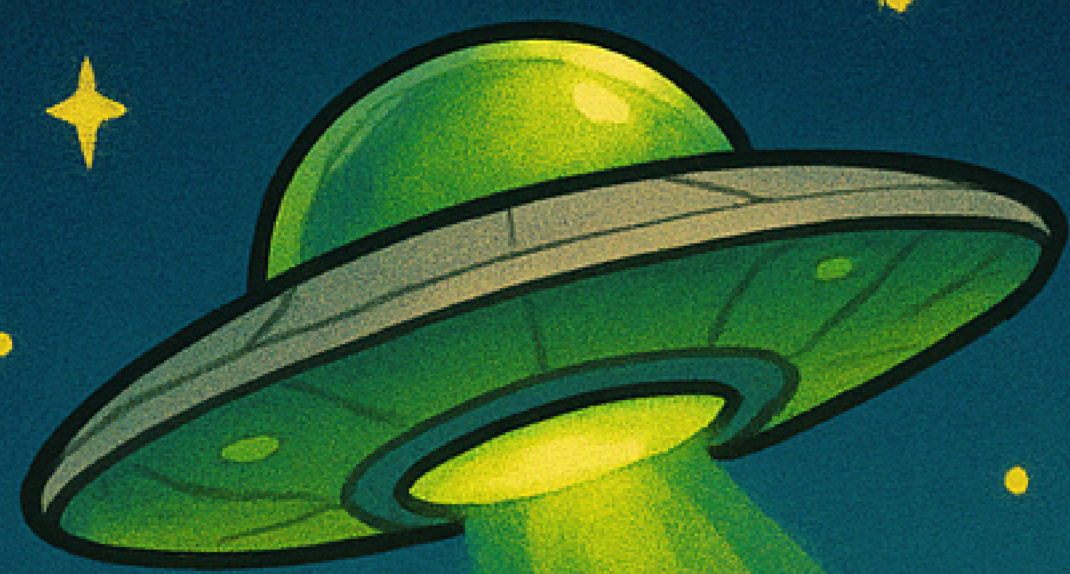

CAGADA INTERGALÀCTICA

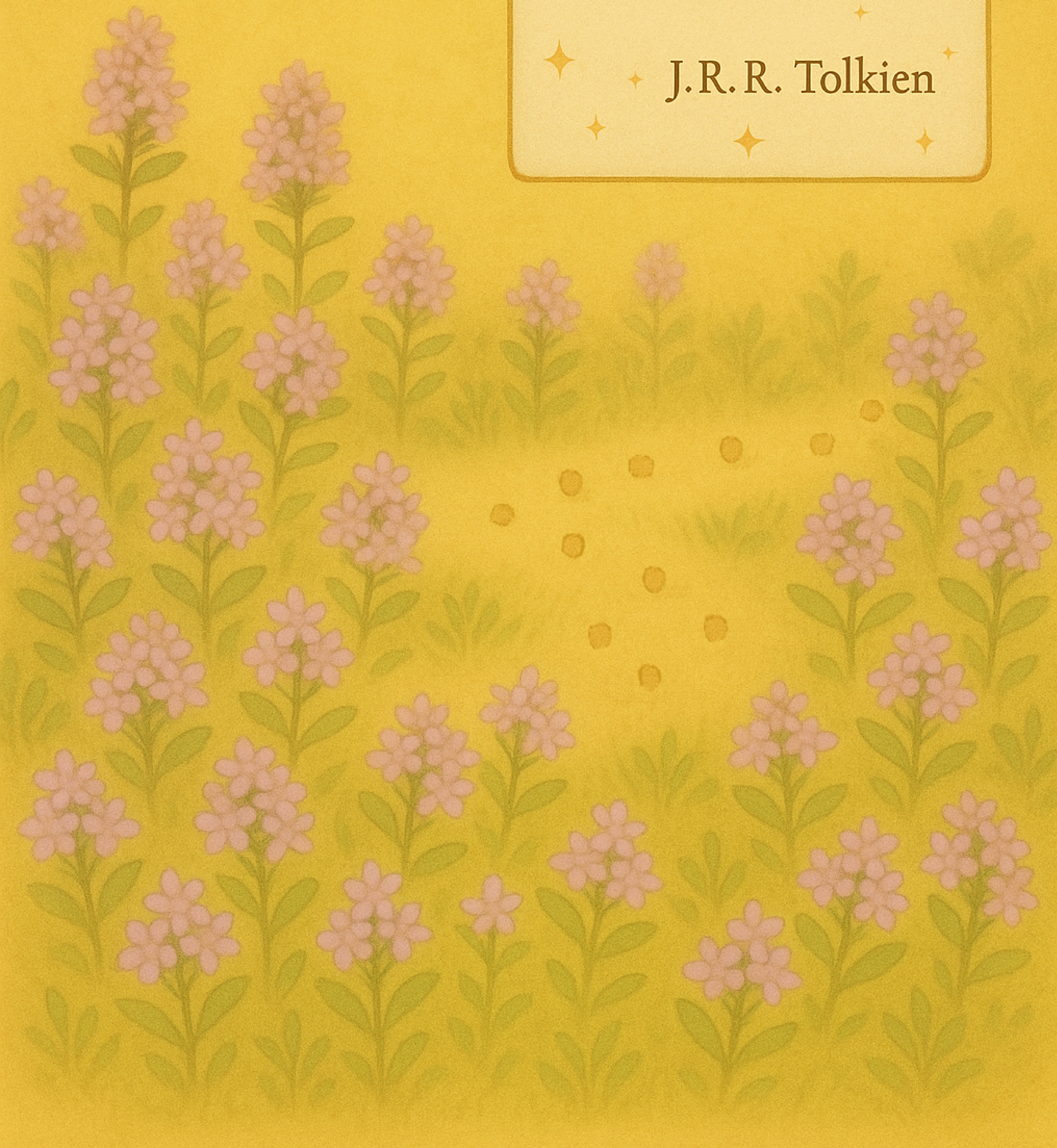

Un conte de Patrícia Miralles
i el Club de Lectura Infantil

Z Z

Una espurna pot encendre la ment més fèrtil.

J.R.R. Tolkien

CONTE CERTIFICAT
TIONS I ALIEN SANS I ESTALVIS

Allà endins, molt
enllà a la MUNTANYA,
entre pins i abets i abets i pins,
on no arribaven ni les cabres,
hi havia un poblet de tions i tiones.
Vivien ben tranquils ells solets
i eren ben feliços de fer les coses
que fan els tions quan ningú els
mira, ja que al seu poblet ama-
gadet no passaven cap vergonya.

Però resulta que un dia, enmig d'aquest poblet va aterrar, a marxes forçades, un extraterrestre a qui la nau se li va averiar, doncs s'havia quedat sense combustible. Ostres! quin ensurt van patir els tions i les tiones! Tothom va quedar ben quiet en veure que tenien companyia.

L'extraterrestre, cal que ho diguem, estava ben *#@! **EMPRENYAT**, per culpa de l'averia la nau li va fallar i no sabia on havia anat a parar.

No en tenia gaire de modals, i del disgust va començar a picar a tort i a dret amb la seva EINA de nau d'extraterrestre amb tanta mala sort que va anar a picar un tió jove i inexpert que com no entenia el que deia es va pensar que el volia fer cagar.

Però de tots és sabut que per cagar les tiones i els tions s'han de complir unes condicions molt importants: els han d'alimentar, els han d'abrigar, tenen una cançó única que fa que puguin cagar dolços i regals i s'ha d'anar a mullar el pal. I resulta que res d'això va passar…

Un Tió amb experiència no hagués cagat, però just li va tocar el rebre a algú que encara no conexia ben bé les condicions i així que va començar a rebre, va apretar i apretar...

La que es va liar!!

Al tió li van surtir del cul un munt de FEROTGES abelles radioctives que van començar a picar la resta de tiones i tions del poble!
Tot hauria acabat aquí si no fos per la reacció que els provocava la picada: ganes d'atonyinar.

Un exèrcit de tiones i tions malhumorades van començar a caminar en busca d’algú a qui pegar. Per desgràcia més de dos i més de tres van rebre i de seguida es va fer el CAOS per entre els pobles del voltant. Tant va ser així que aquella mateixa tarda ja en feien ressò a les notícies

Aquestes NOTÍCIES les mirava, en una ciutat llunyana, un exsoldat de nom Miquel que va quedar ben astorat del que veia. Com podia ser que els tions i les tiones fessin una cosa així? Alguna cosa estranya havia passat i ell esbrinaria quina per posar remei. Es va posar de camí de seguida.

Mentre tot això passava però sense adonar-se'n de res, hi havia la iaia Montserrat i la neta Àngels passejant per la muntanya.

La Montserrat estava farta de veure que la seva neta es passava el dia davant de les pantalles i va planejar una excursioneta per gaudir plegades de la natura.

Van portar una mica de
tot: aigua, menjar, roba d'abric,
roba de recanvi, sac de dormir,...
Sense oblidar el bastó de la iaia
que l'acompanyava a tot arreu.
Doncs estaven elles dues preparant
el llit en un refugi improvitzat fet
de branques quan van veure un
helicòpter que aterrava i del que
sortia un soldat amb uniforme.

Van entendre de seguida que alguna emergència succeïa i van decidir no quedar-se allà a dormir i anar cap a la civilització. Van arribar a Tronquet de Neu on es van trobar amb el Miquel i ningú més, ja que tothom s'havia amagat a casa seva

Desprès que el Miquel els expliqués la situació, mentre esquivaven tions agressius, van veure que treia un megàfon de la motxilla i que es posava a cantar cançons de bressol.

En Miquel havia pensat que cantar cançons tendres faria que les tiones i els tions tornessin a la normalitat, i va funcionar, però només uns segons.

La Montserrat, que en sabia molt, ho va entendre de seguida: calia fer cagar les tiones i els tions. I sí, calia cantar-los una cançó... però no una de bressol. Havia de ser la cançó dels tions!

Però, com farien per picar tantes tiones i tions? L'Àngels ho va tenir de seguida clar, la seva iaia, la seva súper-iaia, amb un bon cop de bastó picat al terra faria que totes i tots tornessin a la normalitat.

I així van cantar tots tres pel MEGÀFON

Caga tió,

avellanes *i torrons*,
No caguis arengades
que són massa salades,
Caga torrons
que són més bons,

Caga, caga
i caga!

La Montserrat va picar amb tanta força que el terra va tremolar i totes les tiones i tots els tions van cagar de cop.

Ostres! Quina cagada! Quina pudor! Pobres no havien pogut cagar dolços i joguines, i per tot arreu van quedar repartides muntanyes de carbó radioactiu.

L'extraterrestre que s'havia quedat amagat espantat per tot això que havia succeït per culpa dels seus mals modals, va sortir SALTANT i cridant d'alegria al veure tot aquell carbó; podria tornar a casa seva ja que era el que necessitava per fer volar la seva nau.

Els va demanar perdó, al menys això va semblar, perqué ningú parlava el seu idioma, i va REGALAR dolços, torrons i avellanes a tothom.

La gent va sortir de casa seva, van aplegar a tiones i tions, i tots junts van celebrar una gran festa amb la que van acomiadar a l'extraterrestre que aquell dia va aprendre una gran lliçó

A totes i tots els membres
del Club de Lectura Infantil
de la Biblioteca Neus Català i Pallejà
de Sant Martí Sarroca, que amb la seva
desbordant imaginació han encès
l'espurna d'aquest univers,

Un especial aplaudiment per:

Joana Bertran Vilà
Martí Bertran Vilà
Martí Caraltó Miralles
Marina Caraltó Miralles
Nora Centelles Liao
Martina Coca Milà
Laura Díaz Morante
Toni Díaz Morante
Laura Fenollosa Oviedo
Biel Galimany Ventosa
Sofia Galimany Ventosa
Ariadna Pedrol Barbosa
Montsant Piazuelo Pàmies
Caterina Ramirez Guallar
Unai Robles Cao
Ona Viladevait Creado
Aleu Viladevait Creado

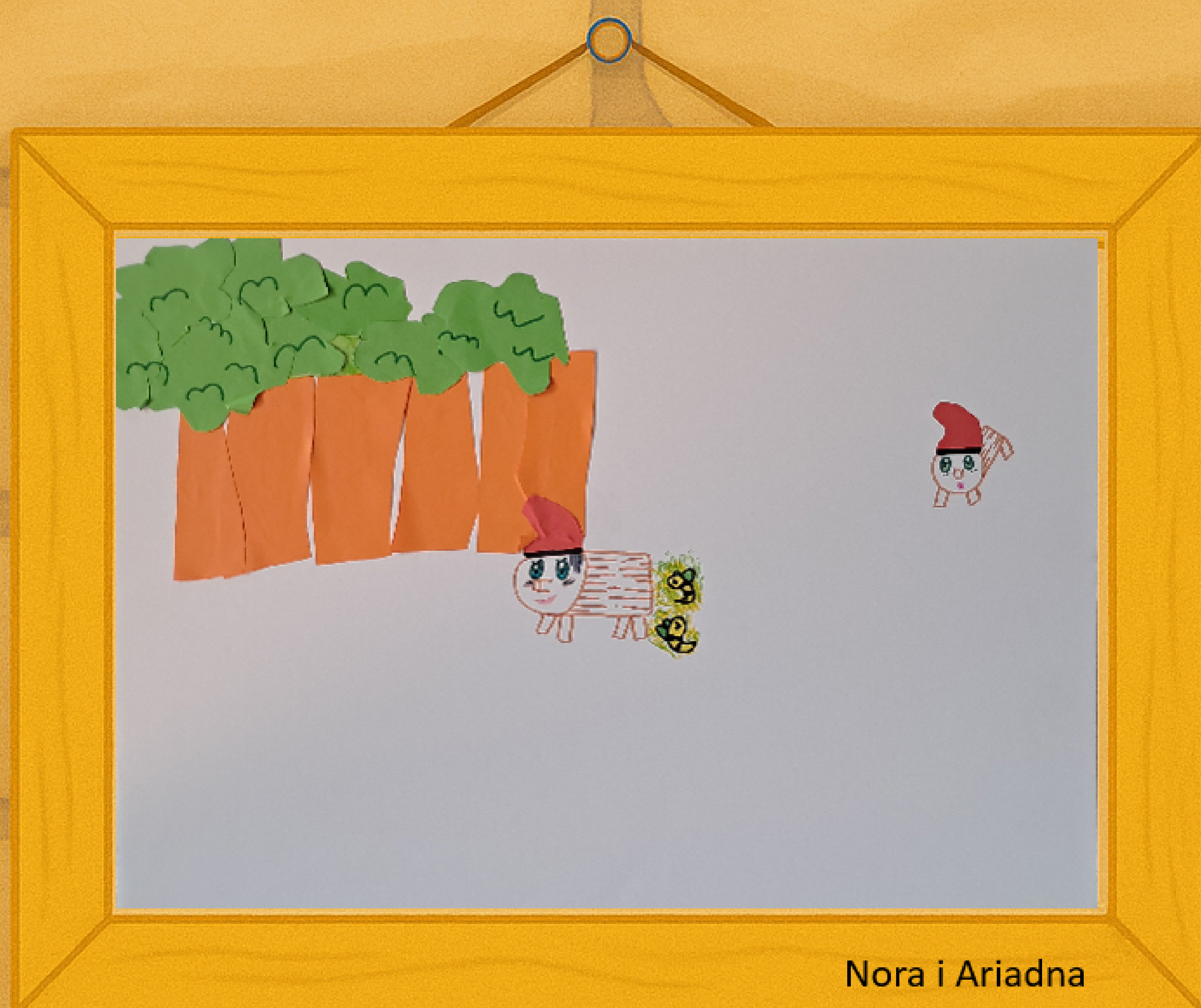

Unai

Ona, Caterina, Joana, Montsant

Martí C. i Laura F.

Nora i Ariadna

Sofia i Biel

Martina

Gràcies al Miquel,
a la Montserrat i
a l'Àngels de la BIBLIOTECA
per donar-nos ales per volar.

Aquest conte ha estat ideat i desenvolupat per Patrícia Miralles.

Imatges generades amb IA, ChatGPT d'OpenAI, amb edició digital sota direcció i execució humana.